

економічної ситуації в Україні для передбачення курсу гривні метод оцінки за окремими показниками може бути застосований лише у якості допоміжного.

Узагальнюючи, можемо констатувати, що кожен метод прогнозування валютних курсів має певні недоліки та переваги. Вибір того чи іншого методу залежить від науковця, мети його дослідження, наявних статистичних даних та можливостей їх обробки.

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ЕКСПОРТНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

М. С. НАУМОВ, канд. екон. наук, доц.,
доц. кафедри економічної теорії та міжнародної економіки

І. В. ЛИТВИН, магістрант

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків, України*

Розвиток будь-якої країни світу (в тому числі й України) у сучасному глобальному світі немислимий без її залучення до міжнародного поділу праці, світогосподарських зв'язків. У таких умовах визначальним чинником розвитку національної економіки стає формування стратегії зовнішньої торгівлі. У той же час, слід пам'ятати, що успішна експортна діяльність можлива лише у країнах із конкурентоспроможною економікою.

Експортний потенціал дослідники визначають як здатність національної економіки, її секторів, галузей та окремих суб'єктів господарської діяльності виготовляти конкурентоспроможні на світовому ринку товари та послуги, використовуючи наявні порівняльні національні переваги, а також створюючи нові конкурентні переваги. Україна має вигідне географічне розташування на перетині шляхів Європи та Азії, найбільшу в Європі площу родючих сільськогосподарських земель та велику кількість освічених працівників. Разом із укладанням Угоди про асоціацію з Європейським Союзом, яка включає поглиблену та всеосяжну зону вільної торгівлі, всі ці чинники надають величезні можливості для України нарощувати експорт продукції з високою доданою вартістю та диверсифікувати продукцію. Міжнародний досвід свідчить, що стабільне економічне зростання протягом тривалого періоду можливо за рахунок інтенсивного розвитку саме тих галузей, які продукують ліквідні товари з високою доданою вартістю та послуги.

Економіка України є відкритою, адже співвідношення вартості експорту товарів та послуг до обсягу валового внутрішнього продукту останніми роками сягає близько 50 %. Але частка країни у світовому експорті є вкрай низькою і має тенденцію до зниження. Це свідчить про неналежне використання експортного потенціалу і потребує аналізу проблем зовнішньоекономічної діяльності.

Однією з таких проблем була залежність від експорту до країн СНД, але протягом 2014-2015 років географічна структура зазнала істотних змін: відбулась переорієнтація на споживачів Європейського Союзу, що відобразилось у зростанні питомої ваги даного регіонального угруповання в загальному обсязі українського експорту.

Іншою проблемою є надмірна концентрація товарної структури: основна частка експорту припадає на продукцію чорної металургії та зернові культури. Періодично ці товарні групи міняються місцями у списку експортної продукції, але неодмінно посідають першу-другу позиції з великим відривом від інших товарних груп.

Ще однією проблемою є те, що основні товарні групи вітчизняного експорту – це сировинні товари з низькою доданою вартістю. Прагнення отримати високі прибутки за короткий проміжок часу спонукає українських інвесторів ігнорувати інші галузі та вкладати кошти в металургію та сільське господарство, які забезпечують стабільні надходження валютної виручки уже зараз. Але подібний пріоритетний розвиток сировинних галузей унеможливорює інтенсивне економічне зростання, залишаючи економіку країни на межі третього-четвертого технологічних укладів.

Нарешті, в Україні не сформована ефективна та конкурентоспроможна логістична система, яка б могла забезпечити збільшення експорту та інтеграцію країни у світову економіку. Низька щільність населення, географічні особливості та структура виробництва (істотна залежність від металів, базової промисловості та сільського господарства) призвели до того, що обсяг транспорту на одиницю ВВП в Україні значно вищий, ніж в інших країнах Європи.

Слабкі сторони логістики України знайшли відображення в низькому рейтингу в індексі ефективності логістики. Фахівці виділяють п'ять ключових факторів поточних високих витрат на логістику:

- відсутність чіткості регулювання та неоптимальне управління державними активами, які створюють перешкоди для приватних інвестицій;
- недостатнє використання річкового транспорту;
- недостатнє інвестування в залізничний транспорт;
- неефективність управління;
- надмірне використання автомобільного транспорту.

У якості підсумка можна зазначити, що з метою якомога повної реалізації наявного експортного потенціалу уряд має спрямувати зусилля на подолання таких основних проблем, як сировинний характер експорту та його надмірна спеціалізація, недостатній рівень оновлення основних фондів експортоорієнтованих виробництв та брак нових технологій, високий рівень витратності виробництва. Для вирішення цього завдання можна скористатись досвідом країн, економіка яких відверто орієнтується на експорт, і які

спромоглись створити належне підґрунтя для розкриття свого потенціалу. У Європі такими країнами є Німеччина, Данія та Австрія, в Азії – Південна Корея, у Північній Америці – всі три країни (США, Мексика, Канада). Але найбільш корисним буде вивчення перетворень у тих країнах, які розбудовували ринкову економіку в схожих умовах, що й Україна, наприклад – у країнах Балтії.

ПІДПРИЄМНИЦЬКА СТРУКТУРА «КНТК МЕРек» ЯК СУЧАСНИЙ КОРПОРАТИВНИЙ БІЗНЕС В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ СВІТОВОГО ГОСПОДАРСТВА

І. М. ПОСТЕРНАК, канд. техн. наук, доц.,

доц. кафедри організації будівництва та охорони праці

О. С. ПОСТЕРНАК, студент

Одеська державна академія будівництва та архітектури, м. Одеса, Україна

С. О. ПОСТЕРНАК, канд. техн. наук, доц.

Приватне підприємство «Композит», м. Одеса, Україна

Глобалізація набуває різного значення залежно від того, чи йдеться про окрему компанію, галузь, країну, чи про світове господарство. Для окремої компанії глобалізація визначається тим, наскільки компанія розширила географію надходження своїх доходів і в яких масштабах і пропорціях розподілила свої активи у різних країнах, а також тим, наскільки вона залучена до експорту капіталу, товарів та ноу-хау через структури, що їй належать.

Підприємство у будь-якій державі виконує особливу функцію в економіці і народному господарстві, оскільки забезпечує оновлення й перетворення економіки, створює інноваційне середовище, стає силою, котра прискорює рух економіки по шляху ефективного використання всіх факторів суспільного виробництва.

Правові основи й організаційні форми мають забезпечувати ефективне функціонування підприємницьких структур у ринковій економіці. Вони визначають «правила гри» і створюють умови для розвитку різних форм організації бізнесу.

Об'єднанням підприємств є господарська організація, утворена у складі двох або більше підприємств із метою координації їх виробничої, наукової та іншої діяльності для вирішення спільних економічних та соціальних завдань.

Господарська організація утворюється підприємствами на добровільних засадах або за рішенням органів, які відповідно до господарського законодавства та інших законів мають право утворювати об'єднання підприємств. В склад таких організацій можуть входити підприємства, утворені згідно із законодавством інших держав.

Господарське об'єднання – об'єднання підприємств, утворене за ініціативою підприємств незалежно від їх виду, які на добровільних засадах об'єднали свою господарську діяльність.